

Ніч. Замовкли денні речі...
Надокруг німа стіна...
Тільки іноді з-під печі
Чути голос цвіркуна.

Та годинник однотонно
Гомонить, знай, — цок та цок...
І нудливо, мовби сонно
Бродять тіні від думок:

То тремтять, неначе струни,
То їжаться у штики,
То витягуються в труни
Чи у шибениць рядки...

Жах з кутка незряче око
Аж у душу закида...
А в пільмі годинник цока
Та цвіркун відповіда...

(1902)
